

Arrest

nr. 115 532 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en woonachtig te Peshawar, in het dorp Garhi Atta Mohammad. U woonde er samen met uw moeder en drie oudere broers. Uw vader is overleden en twee zussen zijn gehuwd. U heeft opleiding genoten in Peshawar en behaalde in 2008 uw diploma FSC (Fellow of Science). U was van 10 maart 2010 tot 5 januari 2011 werkzaam in de ‘Pakistan Youth Organization’ (PYO), een NGO die actief is in de sector educatie en gezondheidszorg. U was werkzaam in het team dat verantwoordelijk was voor educatie. In kleine groepen van vijf personen gingen jullie in de dorpen met de ouderlingen spreken om te wijzen op het belang van scholing voor vrouwen. Het was in diverse dorpen heel moeilijk om de ouderlingen te motiveren. U deed dit werk voornamelijk in Pabi, in het district Nowshera. Daar in Banda Malakhan heeft uw organisatie

ook een school opgericht voor jonge vrouwen. Het medische team ging eveneens naar de dorpen voor diverse zaken, waaronder geboorteplanning.

U verklaart dat een kozijn langs vaderszijde een Koran-opleiding had gekregen in een 'madrassa' in Manshera. U verklaart dat hij ook een training heeft gekregen van de Taliban. Toen hij terugkeerde naar Peshawar, vernam hij dat u werkzaam was in een NGO en voor scholing van vrouwen ijverde. Begin juni ging hij met u in discussie en vond dat u uw werk diende op te geven en Jihad moest voeren, u ging hiermee niet akkoord. Hij wilde tevens dat u informatie gaf over de fondsen van Sahid Wali Khattak, de verantwoordelijke voor de fondsen van de organisatie. Op 20 of 25 augustus 2010 kreeg u een eerste dreigbrief waarin stond dat u diende samen te werken. U nam deze brief niet serieus. Uw kozijn ging terug naar Manshera en toen hij vervolgens opnieuw naar Peshawar kwam, gaf hij op 29 december 2010 een tweede dreigbrief af, die in de handen kwam van uw broer. In de dreigbrief stond vermeld dat u niet geluisterd heeft naar hun oproep, dat u een ongelovige bent en dat u zou worden gedood. Uw broer en moeder waren hevig verontrust. Uw broer contacteerde een smokkelaar.

Twee dagen later, op 6 januari 2011, verliet u Pakistan. U reisde met uw paspoort en een visum voor Iran. Van daar reisde u verder via Turkije en Griekenland, waar u na een arrestatie op 2 februari 2011 asiel aanvraagde. U verbleef een achttal maanden in Griekenland. Daar vernam u van uw broer dat de Taliban opnieuw een dreigbrief hadden bezorgd. U reisde verder naar België waar u op 14 december 2011 een asielaanvraag indiende.

U legt volgende documenten neer: een certificaat van "Pakistan Youth Organization", een domicilieattest, een geboorteakte, zes documenten met betrekking tot uw opleiding, een attest van residentie van de Union Council. Na het gehoor dd. 22 januari 2013 legde u per post drie dreigbrieven van de Pakistaanse Taliban neer, dd. 25 augustus 2010, 27 december 2010 en 5 maart 2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie.

Vooreerst dient opgemerkt dat aangaande het moment en de redenen van uw vertrek de nodige vraagtekens moeten worden geplaatst. Zo verklaarde u dat u na het verkrijgen van de dreigbrief van 29 december 2010, die uw familie dermate verontruste dat uw vertrek uit uw land noodzakelijk werd geacht, nog terugkeerde naar uw werk tot de 5de januari 2011, omdat er nog enkele zaken dienden te worden afgewerkt (gehoorverslag CGVS p.9). Dit is wel heel bevreemdend voor iemand wiens leven in gevaar wordt geacht. U hiermee geconfronteerd, zei u dat u zeker was dat uw neef - nl. de aanstoker van alle problemen - niet onmiddellijk zou terugkeren naar Peshawar (gehoorverslag CGVS p.8-9). U er echter op gewezen dat u verklaarde dat de Taliban u, bij monde van uw neef, hadden bedreigd, en dat een aanslag toch ook door andere Taliban kon worden uitgevoerd, antwoordt u naast de kwestie en wijst u opnieuw op de routine van uw neef, die net vertrokken was en wellicht niet onmiddellijk zou terugkeren (gehoorverslag CGVS p.9). U maakte niet aannemelijk dat u een probleem had met de Taliban, dan wel een persoonlijk conflict met een kozijn, waarvan u beweerde dat hij bij de Taliban was, louter en alleen omdat hij in een 'madrassa' was geweest.

Verder verklaarde u dat uw neef "waarschijnlijk" de opdracht had gekregen van zijn commandant om u voor de Jihad te winnen (gehoorverslag CGVS p.9). Aangezien u tot tweemaal toe een zeer lang gesprek had met hem, kan er worden verwacht dat u ook iets bent te weten gekomen over deze commandant of overste. U gevraagd wie de commandant was van uw kozijn noemt u de naam van de woordvoerder van de Taliban en ook Beitullah en Hakimullah Mehsood, de leider van de Pakistaanse Taliban. U kon niet aangeven wie van uw eigen stam, namelijk regio Momand, commandant bij de Taliban was. Tevens wist u niet wie de dreigbrief ondertekende (gehoorverslag CGVS p.9).

Verder is het toch ook merkwaardig dat niemand van uw familie met uw kozijn heeft gesproken naar aanleiding van de bedreiging. U zegt dat in uw regio niemand elkaar vertrouwd, dat de situatie er heel slecht is. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u na een eerste gesprek, in juni 2010, waarin uw neef u zei te stoppen met uw werk, aan niemand iets vertelde over de dreigbrief die u kreeg in augustus 2010, zagezegd omdat u deze niet ernstig nam (gehoorverslag CGVS p.7).

Dan, wat de grond van uw ingeroepen vrees betreft, namelijk uw functie als medewerker van een NGO, 'Pakistan Youth Organization', i.c. educatie van vrouwen in de dorpen, dient te worden opgemerkt dat er nog meer vraagtekens kunnen worden geplaatst. Zo stelt u dat u bij 'Pakistan Youth Organization' begon te werken op 10 maart 2010 (gehoorverslag CGVS p.9). Vervolgens stelde u na u "na de vloed begon te werken omdat er epidemieën waren en gezondheidsproblemen" (gehoorverslag CGVS p.4).

Echter de grote vloed, waaronder vooral uw provincie, Khyber Pashtoon Kwa, ernstig te lijden had, deed zich voor op het einde van de maand juli 2010. Het is algemeen geweten dat deze overstroming een grote ramp was, met duizenden doden en tienduizenden mensen die alles kwijt waren. Dit werd ook uitvoerig bericht in de buitenlandse media. Er waren dan ook zeer veel organisaties, grote en kleine, betrokken bij de noodhulp en wederopbouw van de getroffen regio's. Het is dan ook moeilijk voor te stellen dat uw organisatie zich énkél toespitste op het wijzen op het belang van vrouweneducatie, op een moment dat noodhulp prioritair was. U gevraagd naar uw werk en de precieze projecten blijft u te algemeen en onvoldoende overtuigend (gehoorverslag CGVS p.4). Zo kon u maar één concreet project noemen, namelijk een meisjesschool in Pabi. Het medische team hield zich dan voornamelijk bezig met geboortepanning. Nogmaals, in de context van de grote overstroming en de maandenlange (humanitaire) problemen in de periode daarna, komt het onvoldoende overtuigend over dat u daadwerkelijk voor een NGO heeft gewerkt. U vermeldde uiteindelijk dat uw organisatie tenten heeft gegeven (gehoorverslag CGVS p.10), maar nogmaals de nood in de regio was dermate groot, dat iedere organisatie probeerde iets te doen om in de basisbehoeften van de noodlijdenden te voorzien. Dat u het in de periode maart-december 2010 quasi enkel heeft over sensibilisatieprogramma's voor educatie voor vrouwen geeft aan dat u veraf stond van de realiteit van dat moment, wat op zijn beurt afbreuk doet aan de oprechtheid van uw engagement voor één of andere NGO in die regio.

Naast de twijfels die zijn ontstaan betreffende uw beweerde profiel, namelijk medewerker voor de NGO "Pakistan Youth Organization", zijn er evenzeer twijfels gerezen inzake de authenticiteit van het door u neergelegde certificaat van deze organisatie, voornamelijk wat betreft uw vluchtaanleiding. Ten eerste is het document verkregen op aanvraag van uw broer, toen u zich al in België bevond en u begreep dat er in het kader van uw asielaanvraag naar documenten werd gevraagd (gehoorverslag CGVS p.9). In het document, dat zelf niet is gedateerd, wordt verwezen naar uw vluchtaanleiding, namelijk een aanslag van de Taliban, in de maand december 2010, waaraan u ternauwernood kon ontsnappen (zie document aanwezig in het administratieve dossier). U hiernaar gevraagd, zegt u dat er geen aanslag was en dat Mr. Shahid - de opsteller van het stuk - wellicht de aard van de bedreiging verkeerd heeft verstaan (gehoorverslag CGVS p.10). Niet alleen blijkt hieruit duidelijk het gesolliciteerde karakter van het document, bovendien is het een opmerkelijk antwoord, gezien u verklaarde dat u, na de tweede dreigbrief op 29 december 2010, uw werkgever wel op de hoogte heeft gebracht van het feit dat u problemen had gekregen met de Taliban en daarom uw werk diende te stoppen. Ook zou uw broer hem hebben opgebeld om te melden dat uw leven in gevaar was en dat u niet langer kon blijven werken voor de organisatie (gehoorverslag CGVS p.9). Men kan er toch vanuit gaan dat er een conversatie is geweest tussen u en uw werkgever over de redenen van uw vertrek, en het is dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat uw werkgever in een later attest iets zou schrijven dat nooit heeft plaatsgevonden. Deze vaststelling relativeert überhaupt de bewijswaarde van dit door u neergelegde stuk.

Verder zijn er in Peshawar talrijke NGO's actief, zoals blijkt uit een kort onderzoek op het internet, echter een NGO met de naam Pakistan Youth Organization, met het logo zoals aangegeven op het certificaat dat u neerlegt werd niet teruggevonden. Wel werd er een organisatie met die naam, maar met een ander logo gevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U hiernaar gevraagd zei u dat de NGO waarvoor u werkte geen website had (gehoorverslag CGVS p.4). U erop gewezen dat u een certificaat heeft van het subkantoor van Banda Malakhan, in het district Nowshera, en u vervolgens gevraagd waar het hoofdkantoor zich in Peshawar bevindt, zei u dat er niet zo iets is als een hoofdkantoor, dat er enkel plaatselijke kantoren zijn. U erop gewezen dat er op het certificaat wel degelijk een adres van een hoofdkantoor wordt vermeld, zei u dat het misschien wel bestond, maar "dat u daar geen interesse in had, omdat u op lokaal niveau werkte" (gehoorverslag CGVS p.10). Dit is een merkwaardig antwoord, niet in het minst omdat uzelf in Peshawar woont, in de buurt van Kohat Road, waar ook het hoofdbureau volgens het door u neergelegde document zou zijn (gehoorverslag CGVS p.2).

Ook is het opvallend dat u nauwelijks kennis heeft van andere NGO's die in en rond Peshawar toch met gelijkaardige projecten bezig zijn als de PYO. U noemde er één, namelijk UJALA, werkzaam in Swabi, waarvan er zeven medewerkers werden gedood (gehoorverslag CGVS p.2 en p.4). U zei dat er honderden NGO's zijn met elk hun eigen project, maar er u verscheidene genoemd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), kende u slechts de namen van enkele hele grote, namelijk Unicef en Al-Khimat. Opnieuw doet dit de wenkbrauwen fronsen.

Uit het bovenstaande blijkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen aangaande uw profiel, waaruit volgt dat u uw beweerde vrees voor vervolging ten gevolge van uw activiteiten voor PYO onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

In het licht van het bovenstaande is het eveneens onvoldoende overtuigend dat u de genoemde dreigbrieven van de Pakistaanse Taliban na uw gehoor dd. 22 januari 2013 overmaakt aan het CGVS, terwijl uw asielaanvraag dateert van 14 december 2011. Hierbij moet worden opgemerkt dat

het geen originele documenten betreft, maar ofwel faxen, ofwel gefaxte mails, wat niet duidelijk is. U legt geen originele enveloppe neer, noch staat er een Pakistaans faxnummer vermeld op de brieven, zodat de herkomst ervan niet duidelijk is. Bovendien betreffen het bijna volledig met de hand geschreven brieven, die door eender wie, waar en wanneer kunnen zijn opgesteld en dus weinig of geen bewijswaarde bezitten.

Wat er ook van zij, uit informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt duidelijk dat het in Pakistan bijzonder gemakkelijk is om aan valse documenten te geraken. Documenten hebben pas waarde wanneer ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen wat i.c. niet het geval is.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies aldus niet wijzigen. Het certificaat van uw werkgever werd bovenstaand besproken en is niet van die aard dat het uw relaas ondersteunt, wel integendeel. De dreigbrieven van de Taliban werden eveneens als weinig overtuigend beoordeeld. Uw geboorteakte en attest van domicilie alsook de bevestiging van de dorpsraad, zijn een aanduiding van uw identiteit en herkomst die hier niet ter discussie staan. De diverse schoolattesten en opleidingscertificaten die u neerlegt, geven een beeld van uw opleidingsniveau die hier evenmin ter discussie staat.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaats vinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Aangezien u uw vrees voor vervolging door de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en u géén vrees inroept ten aanzien van uw autoriteiten, maakt u evenmin aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Immers, u bent een jongeman die voldoende scholing bezit, zodat u zich bij terugkeer naar Pakistan elders in het land kan hervestigen, bv. in de grootsteden die vaak een grote concentratie aan Pashtouns kennen. Het interne vluchtalternatief kan op u van toepassing zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (A) van de Vluchtelingenconventie, van de materiële motiveringsplicht/motiveringsplicht en van richtlijn 2004/83/EG.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zes rapporten en persuittreksels betreffende mensenrechtenschendingen en veiligheidsincidenten in Pakistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoekers gedrag na het ontvangen van zijn dreigbrief weinig verenigbaar is met een gegronde vrees, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen verder reiken dan een persoonlijk conflict met zijn neef en (iii) dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk gewerkt te hebben voor de NGO "*Pakistan Youth Organisation*". De ongeloofwaardigheid van zijn activiteiten voor de organisatie blijken uit het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de datum waarop hij voor de organisatie begon te werken, hij verklaard heeft dat zijn organisatie zich bezig hield met vrouweneducatie op een moment dat alle aandacht van de NGO's ging naar het verlenen van noodhulp ten gevolge van de grote overstroming van juli 2010, er in Peshawar talrijke NGO's actief zijn doch een NGO met de naam Pakistan Youth Organization met het logo zoals aangegeven op het certificaat dat verzoeker neerlegt, niet werd teruggevonden doch wel een organisatie met die naam, maar met een ander logo, verzoeker nauwelijks kennis heeft van andere NGO's die in zijn regio werkzaam zijn, verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van het door hem neergelegde certificaat van die organisatie.

Vooreerst betwist verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn werkzaamheden voor de NGO PYO. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal zich voor zijn besluit dat het logo niet overeenkomt met de NGO beperkt heeft tot een vluchtige controle op het internet, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het KB van de rechtspleging bij het commissariaat-generaal heeft overtreden. Zoeken op "google" en consoorten zou bezwaarlijk beantwoorden aan het "actief onderzoek" dat voormeld artikel van de commissaris-generaal vereist. Verzoeker betwist verder dat het onmogelijk zou zijn dat een NGO ook in de nadagen van de overstroming aandacht zou kunnen hebben voor vrouweneducatie en wijst op bepaalde verklaringen waaruit een gedetailleerde kennis over de NGO en zijn activiteiten zou moeten blijken. Verzoeker acht het tenslotte een raadsel hoe kennis van andere NGO's in zijn regio voor verzoeker dienstig zou kunnen zijn geweest nu hij maar 9 maanden voor die NGO heeft gewerkt en de job gevonden heeft in een vacature in de krant.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich onder meer baseert op een gedetailleerde lijst van NGO's die actief zijn te Peshawar, afkomstig van de webstek www.ngos.com.pk, evenals op de originele website van de bewuste NGO zelf, www.pyo.org.pk, hetgeen bezwaarlijk gelijk gesteld kan worden met "*in een zoekmachine op internet even vlug een controle doen*". De Raad merkt hierbij op dat verzoeker ten onrechte had verklaard dat de NGO niet over een eigen website beschikte, noch over een eigen hoofdkwartier in Peshawar (gehoorverslag p. 4), en dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat het logo dat op bovenvermelde websites wordt vermeld inderdaad niet overeenkomt met het logo dat voorkomt op het "certificaat" van verzoeker. Verzoeker laat na om een poging te ondernemen om zelf op enige wijze aan te tonen dat het betreffende logo wel degelijk overeenkomt met dat van de NGO. Op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier stelt de Raad derhalve vast dat het stuk dat verzoeker ter staving van zijn verklaringen neerlegt geen enkele bewijswaarde heeft maar ook dat het verzoekers asielrelaas in een

bedrieglijke context plaatst. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om te ontkrachten dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van het tijdstip waarop hij voor de organisatie begon te werken. Verzoeker weerlegt evenmin het motief dat vaststelt dat de inhoud van het door hem voorgelegde certificaat niet strookt met zijn verklaringen over zijn eigenlijke vluchtaanleiding. Op basis van voormelde vaststellingen kan de Raad besluiten dat aan verzoekers beweerde werkzaamheden voor de NGO "Pakistan Youth Organization" geen enkel geloof kan worden gehecht. Gezien deze werkzaamheden luidens verzoekers verklaringen de rechtstreekse en enige oorzaak zijn voor zijn beweerde problemen met de Pakistaanse taliban, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan deze problemen die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging.

Deze vaststelling volstaat op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag tot vluchteling kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat het oorlogsgeweld zich in Pakistan een uiterst lokaal conflict betreft, dat zich beperkt tot de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uit die informatie blijkt verder dat er in de andere delen van Pakistan weliswaar sporadisch geweld voorkomt, doch dat de gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaats vinden het niveau niet overstijgen van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er evenwel geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Er zijn geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen dat een interne hervestiging van verzoeker in de grote steden van zijn land van herkomst, zoals Lahore, Islamabad of Karachi, voor hem onveilig of onredelijk zou zijn.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de lamentabele veiligheidssituatie in het noordwesten van Pakistan. Ter staving hiervan legt verzoeker zes rapporten en persuittreksels betreffende mensenrechtenschendingen en veiligheidsincidenten in die regio van Pakistan neer. Deze uiteenzetting vermag evenwel geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker over een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt om aan het geweld in het noordwesten van Pakistan te ontsnappen, waardoor er voor hem ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen nood is aan internationale bescherming.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER